

Τριάντα εκατομμύρια ευρώ χάρισε με την πολιτική του το ΠΑΣΟΚ στους φαρμακοποιούς από παρακρατηθέντες φόρους, ενώ ούτε ένα ευρώ δεν εισπράτουν ακόμα και σήμερα ο ΕΟΦ και το υπουργείο Υγείας.

Σε μια εποχή όπου η κυβέρνηση αναζητά τρόπους να μειώσει τα ελλείμματα, το σκάνδαλο του '97 σε ό,τι αφορά την κοστολόγηση των φαρμάκων έχει στοιχειώσει, και τη νύφη βεβαίως την πληρώνουν τα ασφαλιστικά ταμεία, οι συνταξιούχοι και οι φορολογούμενοι. Οι φαρμακοποιοί παρακράτησαν το 1997 φόρους ύψους περίπου 11 δισεκατομμυρίων δραχμών (30 εκατομμυρίων ευρώ σήμερα). Έπειτα από 6 χρόνια, κράτος και φαρμακοποιοί συμφώνησαν: Το κράτος θα πάρει 800 εκατομμύρια δραχμές, περίπου 2,3 εκατομμύρια ευρώ για τους φόρους που παρακρατήθηκαν το 1997. Τα χρήματα αυτά θα τα πληρώσει ο Σύλλογος των Φαρμακοποιών ή, αν θέλετε, θα πληρωθούν μέσω του Συλλόγου στον ΕΟΦ.

Το αστείο στην ιστορία όμως είναι ότι πρόεδρος του ΕΟΦ που καλείται να εισπράξει και πρόεδρος του Πανελληνίου Συλλόγου των Φαρμακοποιών είναι το ίδιο πρόσωπο: ο **Δημήτρης Βαγιωνάς**.

Το ασυμβίβαστο σ' αυτή την περίπτωση δεν έχει μετρήσει, όσα και αν γράφτηκαν τα τελευταία δυο χρόνια. Όχι μόνο ο **Δ. Βαγιωνάς**, αν και ήταν πρόεδρος των φαρμακοποιών, διορίσθηκε πρόεδρος του ΕΟΦ το 2004, αλλά πριν από ένα μήνα ο κ. **Βαγιωνάς** ήταν και πάλι υποψήφιος πρόεδρος των φαρμακοποιών, και βεβαίως εξελέγη. Αλίμονο, χαζοί είναι οι φαρμακοποιοί να μην εκλέ-

ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΛΕΦΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΑΚΗ!

Σκάνδαλο με **χαριστικές αποφάσεις** υπέρ **φαρμακοποιών και φαρμακεμπόρων...**

ξουν εκπρόσωπό τους αυτόν που είναι και... ελεγκτής τους;

Πώς άρχισε η ιστορία

Η πανάκριβη αυτή ιστορία ξεκίνησε στο τέλος του 1997 όταν το δεξί χέρι του **Κώστα Σημίτη, Σωκράτης Κοσμίδης**, αποφάσισε να χαράξει πλέον πολιτική για την κοστολόγηση των φαρμάκων. Πέταξε όλες τις άλλες προτάσεις από το τραπέζι και αποφάσισε να κόψει όλους τους φόρους που επιβαρύνουν το φάρμακο. Κι αυτό στο όνομα της μείωσης της φαρμακοδαπάνης. Έτσι (προς στιγμήν) αφαιρέθηκε ένα 20% από την τιμή κάθε φαρμάκου. Όμως ο **Κοσμίδης** είχε φροντίσει πριν από αυτό να επιβάλλει στους αρμόδιους υπουργούς ένα ακόμα μέτρο: η παρακράτηση και στη συνέχεια η απόδοση των φόρων στο κράτος, για κάθε φάρμακο, που έως το 1997 γινόταν από τις εταιρείες φαρμάκων, αποφασίσθηκε να γίνεται από τους φαρμακοποιούς. Έτσι, αντί το κράτος να ελέγχει και να

εισπράττει από 300 εταιρείες, έπρεπε να διαπραγματεύεται με 8.500 φαρμακεία σ' όλη τη χώρα. Ένα από τα άμεσα αποτελέσματα της αλλαγής του τρόπου κοστολόγησης και της απαλλαγής των φαρμάκων από κάθε φόρο ήταν ότι για ένα τρίμηνο (το τελευταίο τρίμηνο του 1997) στα χέρια των φαρμακοποιών βρέθηκαν ποσά που έπρεπε να αποδώσουν στο Δημόσιο. Στο μεσοδιάστημα δηλαδή από την εξαγγελία της νέας διάταξης έως την εφαρμογή της, οι φαρμακοποιοί πουλούσαν τα φάρμακα με την τιμή που τα είχαν πάρει και πάνω στην οποία ήταν υπολογισμένοι και οι φόροι. Αυτούς τους φόρους βεβαίως έπρεπε να τους αποδώσουν.

Όμως, με ευθύνη της τότε κυβέρνησης και του κράτους δεν έγινε κανένας υπολογισμός. Βάσει των στοιχείων του ΕΟΦ, η συνολική δαπάνη για φάρμακα στο τελευταίο τρίμηνο του 1997 ήταν περίπου 170 εκατομμύρια ευρώ ή 58 δισεκατομμύρια δραχμές. Το 20% αυτού του ποσού ήταν τότε οι φόροι, δηλαδή πε-

ρίπου 34 εκατ. ευρώ, από τα οποία πρέπει να αφαιρεθεί και το ποσό που αντιστοιχεί στη διακίνηση φαρμάκων μέσω νοσοκομείων. Πέφτουμε λοιπόν στα 30 εκατ. ευρώ, ποσό που αντιστοιχεί στους φόρους που δεν αποδόθηκαν.

Πώς από αυτό το ποσό πομ υπολογίζεται βάσει της κατανάλωσης πέσαμε στα 2,3 εκατομμύρια ευρώ, αυτό μόνο οι αρμόδιες υπηρεσίες το ξέρουν και βεβαίως και οι κυβερνώντες επί ΠΑΣΟΚ που έκαναν τους διάφορους διακανονισμούς. Το ερωτήματα όμως που αφορούν πλέον αυτή την κυβέρνηση είναι:

- Θα εισπραχθεί έστω και αυτό το μικρό ποσό και πότε;

- Θα είναι ο κ. **Βαγιωνάς** που θα εγγυηθεί την είσπραξη;

Θα εφαρμοστεί ποτέ από τον αρμόδιο υπουργό Υγείας θέμα ασυμβίβαστου για τον πρόεδρο του ΕΟΦ ο οποίος, όπως είπαμε, είναι συγχρόνως και πρόεδρος των φαρμακοποιών, δηλαδή και ελεγκτής και ελεγχόμενος;

Ο ρόλος του Σωκράτη Κοσμίδη

Οι επιπτώσεις της πολιτικής Κοσμίδη στη συνολική φαρμακοδαπάνη ήταν καταστροφικές. Η μείωση που επεδίωξε μέσω της διαγραφής κάθε φόρου είχε τα εντελώς αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που περιμένει κανείς από μια πρώτη ανάγνωση. Για ένα μικρό διάστημα φάνηκε μείωση της φαρμακοδαπάνης. Τι έγινε όμως με αυτή τη φοβερή κίνηση του πρωθυπουργικού γραφείου, της οποίας τα αποτελέσματα φάνηκαν το 1999 και το 2000; Το ποσό, που οι εταιρείες από το κέρδος τους επέστρεφαν ουσιαστικά στο

κράτος (τους φόρους), το καρπώθηκαν κατά ένα μέρος αυτές. Το κράτος, δηλαδή, **ΕΧΑΣΕ** ένα έσοδο που έπαιρνε πίσω από τις υπερβολικές τιμές που χάριζε στη φαρμακοβιομηχανία. Συγχρόνως, με την κατάργηση των φόρων αυξήθηκε και η κατανάλωση με αποτέλεσμα να υπάρχει και από κει όφελος για τις εταιρείες. Οι φόροι συγκρατούσαν το κόστος προς δύο κατευθύνσεις. Πρώτον, η υψηλότερη τιμή συγκρατούσε την κατανάλωση. Δεύτερον, το υπουργείο Εμπορίου ήταν κάπως συγκρατημένο στο να δίνει μεγαλύτερες τιμές. Όταν καταργήθηκαν οι φόροι, το κράτος έχασε όλες τις επιστροφές, μέρος των οποίων εισπράτουν οι εταιρείες και παράλληλα αυξήθηκε και η κατανάλωση, λόγω της μικρότερης λιανικής τιμής. Το κέρδος των εταιρειών ήταν

συνολικά 200 δισ. δρχ. παραπάνω σε σχέση με την προηγούμενη κατάσταση. Και αυτό ο Κ. Σημίτης το εμφάνιζε σαν χτύπημα των πλουσίων. Το αποτέλεσμα είναι να έχουμε άλματα στα έσοδα των εταιρειών από τα φάρμακα, τα οποία σχεδόν αποκλειστικά πληρώνει το κράτος (προϋπολογισμός, φορολογούμενοι) και οι ασφαλισμένοι, δηλαδή τα ταμεία, δηλαδή και πάλι εμείς. Συνολικά το 1997 τα έσοδα των εταιρειών ήταν 521,9 δισ. δρχ.

- Το 1998 564,7 δισ. δρχ. (αύξηση 8%)

- Το 1999, 678,7 δισ. δρχ. (αύξηση 20%)

Το 1999 οι πρώτες δέκα εταιρείες φαρμάκων στην Ελλάδα είχαν έσοδα που ξεπερνούν τα 311 δισ. δρχ. Το 1997 τα έσοδά τους ήταν 246,4 δισ. δρχ. Επειδή εφαρμόστηκε η μείωση και η λίστα, υπήρξε μόνο για το

1998 μείωση του ρυθμού ανάπτυξης των κερδών. Έτσι τα έσοδα των δέκα πρώτων εταιρειών πήγαν στα 258,8 δισ. δρχ., δηλαδή είχαμε μια αύξηση της τάξης του 5%. Τι έγινε όμως το 1999; Τα έσοδα των 10 πρώτων εταιρειών από το 258,8 δισ. δρχ. εκτινάχθηκαν στο 311 δισ. δρχ. χωρίς καμία παρέμβαση ή αλλαγή. Δηλαδή αύξηση του 20% σε σχέση με το 1998. Μιλάμε για 52 δισ. δρχ. σ' ένα έτος και αυτό μόνο για τις 10 πρώτες. Ελάχιστες τιμές φαρμάκων ήταν δε οι φτηνότερες της Ε.Ε. ή ίσιες με τις αντίστοιχες, όπως ο νόμος όριζε τότε. Η περίφημη παρέμβαση Κοσμίδη όχι μόνο δεν μείωσε τη συνολική δαπάνη, αλλά είναι από τους βασικούς παράγοντες που το κόστος για τα ασφαλιστικά ταμεία και τον προϋπολογισμό (φορολογούμενοι) εκτινάχθηκε από το 1 τρισεκατομμύριο δραχμές στα 2 τρισ. σε διάστημα 5 ετών!

